

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie B. L.

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 24 października 2013 r.,

kasacji Urzędu Celnego w O.,

od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 16 maja 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 4 marca 2013 r.

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz B. L. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł, tytułem pokrycia uzasadnionych wydatków poniesionych przez niego na ustanowienie obrońcy z wyboru dla postępowania kasacyjnego i sporządzenie przez tego obrońcę odpowiedzi na kasację,**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego wydanym w tej sprawie, B. L. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s., które miało polegać na urządzaniu gry na określonym urządzeniu elektronicznym wbrew przepisom ustawy z 2009 r. o grach hazardowych. Powodem uniewinnienia było przyjęcie, że w świetle orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości

UE z dnia 19 lipca 2012 r., wydanego w połączonych sprawach o sygn. C-213/11, C-214/11 i C-217/11, przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry, należy uznać za przepis techniczny w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady UE z dnia 22 czerwca 1998 r., ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U.UE.L.1998.2004.97 ze zm.), wymagającej notyfikacji takich przepisów dla możliwości ich stosowania, a do notyfikacji takiej nie doszło.

Od wyroku tego apelował Urząd Celny w O. jako oskarżyciel publiczny w tej sprawie, a po rozpoznaniu tego środka odwoławczego, Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 16 maja 2013 r., utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy. Od wyroku tego kasację wywiódł ów Urząd Celny, zarzucając ogólnie temu orzeczeniu rażące naruszenie prawa materialnego, skutkujące przyjęciem, że przywoływane przez Sądy orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości UE stawia wymóg notyfikacji ustawy hazardowej, a jego brak „ma wpływ na wyczerpanie strony podmiotowej” czynu zarzucanego oskarżonemu. Wywodząc w ten sposób, wnosił on o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na tę kasację obrońca oskarżonego wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania, ewentualnie oddalenie, z zasądzeniem na rzecz oskarżonego zwrotu wydatków poniesionych przez niego na ustanowienie obrońcy z wyboru w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych. Z wnioskiem o pozostawienie tej kasacji bez rozpoznania lub jej oddalenie wystąpił także pełnomocnik interwenienta występującego w tej sprawie, firmy H. F. POLSKA Sp. z o.o.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga ta graniczy z niedopuszczalnością, z uwagi na sposób sformułowania zarzutu, niemniej nie można powiedzieć, że oparto ją na innych podstawach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., jak tego wymaga art. 530 § 2 k.p.k., jako że sformułowano w niej zarzut obrazy prawa materialnego związany z przyjęciem przez Sądy poglądu, iż w świetle wskazanego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE, niezbędna jest dla stosowania przepisów ustawy hazardowej,

a w konsekwencji i norm karnych k.k.s. w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu, notyfikacja zakazu wskazanego w art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jako przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE z dnia 1998 r. Trzeba jednak przyznać, że sposób ujęcia tego zarzutu odbiega od wymogów, jakie należy stawiać podmiotowi fachowemu, jakim jest oskarżyciel publiczny. Niemniej wynika z niego, że oskarżycielowi chodzi o prawidłowość wykładni przepisów ustawy o grach hazardowych, jako rzutujących na możliwość przypisania zachowania polegającego na urządzaniu takich gier wbrew owej ustawie. Stąd Sąd Najwyższy przyjął do rozpoznania tę kasację.

Analizując zaś treść tej skargi trzeba stwierdzić, że jest ona przykładem kasacji oczywiście bezzasadnej. Powiela się w niej bowiem argumentację wskazaną w apelacji, kontestując wywody Sądy odwoławczego, nie przytaczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów przeciwko przyjętemu stanowisku. W treści tego środka zaskarżenia padają zresztą określenia np. że skarżący „nie podziela” określonego poglądu prawnego Sądu Okręgowego, czy też że „wydaje się” mu, iż analiza jakiejś kwestii nie była dość dokładna (str. 6-7 kasacji), które w żadnej mierze nie wskazują, aby mogły oznaczać wadliwą wykładnię prawa. Nie bardzo też wiadomo, dlaczego skarżący wiąże wykładnię Sądu ze stroną podmiotową czynu zarzucanego oskarżonemu, a nie ze stroną przedmiotową tego zachowania, skoro chodzi o możliwość zastosowania art. 107 § 1 k.k.s. w związku z zakazami płynącymi z ustawy o grach hazardowych w świetle wskazanej wcześniej dyrektywy UE i orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE, które to aspekty podmiot fachowy powinien rozróżniać.

Jedynym *novum* tej skargi, w porównaniu z apelacją, jest przywołanie wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 2010 r. i we Wrocławiu z 2012 r., w których w kwestii notyfikacji zajęto stanowisko odmienne niż w przywołanych przez Sąd Okręgowy innych wyrokach sądów administracyjnych. Jednakże rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych nie są równoznaczne z zaistnieniem wadliwej wykładni prawa przez Sądy orzekające w tej sprawie. Sam skarżący, choć jest podmiotem fachowym, nie sformułował przy tym zarzutów pod adresem Sądu odwoławczego, z których wynikałoby, że Sąd ten w sposób nienależyty odniósł się do tożsamego zarzutu apelacji o obrazie prawa

materialnego. Powyższe wskazuje, że skarga ta stanowi jedynie polemikę, i to polemikę nieudolną, ze stanowiskiem prawnym zaprezentowanym przez Sąd Okręgowy, a skarżący nie w pełni rozumie na czym polegać ma wysuwanie zarzutu obrazy prawa materialnego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił tę kasację jako oczywiście bezzasadną. W związku z tym - stosownie do art. 632 pkt 2 *in fine a contrario* w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 518 k.p.k. oraz stosowanego *per analogiam* § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) - zasądził od Skarbu Państwa na rzecz B. L., kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych na ustanowienie obrońcy z wyboru i sporządzenie przez niego odpowiedzi na kasację, jako zbliżonej do czynności sporządzenia samej kasacji.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono, jak na wstępie.